

BOR ERIKA

Írás

Éjjel rád tör, mint valami fenyegető veszedelem. Fülön ragad, kiteszít az ágyadból, kinyitítja veled az irkát, s csak úgy kívánczodik bele a sok gondolat. Ujjaidat táncba hívja tollad, s te keringőzöl a szavakkal, miközben papírra kerülnek gondolataid. Mondanád, hogy stop, próbálnál megálljt parancsolni keznedek, de az egyre gyorsabban serceg a finom papírlap felett. Ezt az őrzítő folyamatot hívják úgy, hogy ÍRÁS.

Átlátszóvá válva

Ahhoz, hogy részese légy életemnek, először érzéseimet kell megismerned. Félek, de kockáztatok, és vállalom az átlátszóságot, hogy életem részévé válj. Kulcsot adok magamhoz, mellyel bármikor bejöhetsz, s láthatod legértékesebb ajándékom, mit adtam neked: önmagamat.

Távolság

Egy kisfiú kergetett egy fehér lepkét a réten át. Amikor a gyermekhez közel került, nem találta olyan érdekesnek a repülő csodát, de amint a lepke magasabbra szállt, a kicsi fájdalom vágyat érzett a közelsége iránt. Valahogy így működik az ember is. Ami elérhető vagy könnyen megszerezhető, nem olyan fontos számunkra, de amint megnő a távolság, érzékeljük az egész fontosságát...

Búcsúzás

Időnként csak külső szemlélőként veszek részt mások életében. Ott volt például Ő, aki hasonlított egy számomra kedves emberre. Kezdetben nem szólt hozzám – soha, sehol sem.

Majd úgy hozta a sors, hogy ki kellett nyitnia magas falakkal körülvett életének kapuit. Nem volt jó, ez az „első” találkozás és a visszautasítás.

Én nem ismertem őt, csak a magas falakat láttam körülötte. S Ő sem engem, hiszen zárva voltak a kapuk. Én nyitottam volna, de két alkalommal is becsukta orrom előtt a kinyílt ajtókat.

Hasonló karakterek voltunk, ezért nem tudtam kezelni ezt az élethelyzetet. Figyeltem őt hosszú hónapokon át, de csak egy zárkózott, szótlán, mosoly nélküli emberként láttam magam előtt.

Egykor én is ilyen voltam – gondoltam, aztán jött valaki, és megtanított újra nevetni. Mosolyra kellene nevelnem! – mert két ember között a legrövidebb út egy mosolyon át vezet.

Egy szép napon elérkezett a búcsú pillanata. A falak leomlottak, az ajtók kinyíltak, és ölelésbe torkollottak.

Finnországban

„...a finom, előkelő csend a nép lelkéből árad.”

(Bognár Cecil)

Messzi, északi tájra kalauzol téged gyermeked szívem tolla, egy amatőr író gondolata. Oly távoli helyre viszlek, kedves olvasóm, hol ezer tó felett még éjjel is ragyog a nap, hol az ég kékje mindig mosolyt csal a zöldes víz tükrére, hol fenyőerdők között bolyongva nyugalomra lel hontalan szíved, s hol minden léptedet követi a barátságos finn szeretet.

Több ezer tó, fenyő- és nyírfaerdővel tarkított, sok szép lát-nivaló kísér téged utadon. A fák ágai közt kacérkodó nap nancsos fénye olykor megsimogatja arcodat, s te nevetve nézel sugarai közé. A madarak könnyed nyári dallamot énekelnek szívednek, miközben tiszta fenyőillatú levegő áramlik szét a tüdődben. Mindenhol pozitív energiát érzel, könnyedséget a

derü elegyével. Átalluk erőre kapsz, és úgy érzed, hogy egy-magadban is képes lennél elbánni a világ összes bújával-bajával.

Egy hely, ahol büszkén ejtheted ki, hogy magyar vagy, mert amint megtudják, honnan sodort hozzájuk az élet, szívük megnyílik, szemük csillogóvá válik, s ajkuk mosolyra fakad.

Dolgos, kitartó népről beszélek, kikkel talán együtt vándoroltunk közösen a múlt rejtekén. Szeretik a természet-közelséget, az isten háta mögötti zavartalan egyedüllétet, máskor pedig együtt ünnepelnek, és példaértékű, ahogy ÉL-NEK!

Egyszerű, halk szavú, szeretnivaló nemzet. Kedves emberek. Vendégszeretők. Egyszerűségük viselkedésükön, életükön és öltözetükön is hűen tükröződik.

Szemükből árad valamiféle megmagyarázhatatlan csend és nyugalom. Barátokra leltem, ami igen mélyről, a „közös” múltból fakad. Mindig mosolyogtak, amikor egy-egy beszélgetés kapcsán előkerült a finnugor eredet.

Akármerre jártam, utamon barátságos finnek köszöntöttek, integettek, és én csak nevettem és nevettem. Újra megtanultam pozitívan látni a dolgokat – nekik köszönhetően.

Itt leltem nyugalomra, és itt öleltek magukhoz mélységes szeretettel és tisztelettel minden egyes búcsú alkalmával a finn kezek. Én ilyenkor mindig mondtam valami szép gondolatot a tanároknak, barátoknak és az osztálytársaknak, kik életem részévé váltak egy szemeszteren át.

Még mindig a varázslatos élmények hatása alatt állok. Leírhatatlan. Kevés hozzá a szó.

A repülőn még egy utolsó pillantást vetettem a távolodó finn tavakra, miközben egy könnycsepp gördült végig arcomon.

Minä rakastan sinua. Näkemiin Suomi!